

Asia C-215/21

Ennakkoratkaisupyyntö

Jättämispäivä:

6.4.2021

Ennakkoratkaisupyyntön esittänyt tuomioistuin:

Juzgado de Primera Instancia n° 2 de Las Palmas de Gran Canaria
(Espanja)

Ennakkoratkaisupyyntön esittämistä koskevan päätöksen tekemispäivä:

12.3.2021

Kantaja:

Zulima

Vastaaja:

Servicios Prescriptor y Medios de Pagos E.F.C. S.A.U.

[--]

VÄLIPÄÄTÖS

**ENNAKKORATKAISUPYYNNÖN
UNIONIN TUOMIOISTUIMELLE**

ESITTÄMINEN

EUROOPAN

[--]

TOSISEIKAT

1. - Tavanomaisessa menettelyssä käsiteltävän kanteen on saattanut vireille doña Zulima, jonka vastapuolena on yhtiö nimeltä SERVICIOS PRESCRIPTOR Y MEDIOS DE PAGOS E.F.C. S.A.U. (aikaisemmin EVOFINANCE E.F.C. S.A.U.), ja siinä on kyseessä luottosopimuksen mitättömäksi toteamista ja maksettujen määrien palauttamista koskeva vaatimus, joka ei liity neuvoston direktiivin 93/13/ETY 2 artiklan b alakohdassa tarkoitettulla tavalla kantajan ammatti- tai liiketoiminnan harjoittamiseen, joten hän on kuluttajan asemassa.

Kanteessa vaadittiin toteamaan kantajan ja vastaajana olevan yhtiön Servicios prescriptor y Medios de Pagos E.F.C. S.A.U:n välillä 21.9.2016 tehty rahoituslimiittisopimus mitättömäksi kohtuuttomuuden vuoksi. Kantaja vaatii, että vastaajayhtiö veloitetaan palauttamaan tosiasiallisen luottopääoman ja velallisen todellisuudessa takaisinmaksaman pääoman välinen erotus, joka [alkup. s. 2] ylittää kyseisen sopimuksen perusteella lainatun pääoman, koska siihen sisältyy sekä varsinaisten korkojen että komissioiden määrä, ja myöhemmin erääntyvät määrät laillisine korkoineen, jotka kaikki on määritettävä tuomion täytäntöönpanon yhteydessä, sekä vastaamaan oikeudenkäyntikuluista. Samalla vaaditaan toteamaan korkoehdot koskevat yleiset sopimusehdot mitättömiksi unionin direktiiveissä ja niiden täytäntöönpanemiseksi annetussa lainsäädännössä edellytettävän avoimuuden puuttumisen vuoksi.

2. [– –]

[– –] Vastaaja toimitti asiakirjan, jossa pyydettiin asian käsittelyn lopettamista siitä syystä, että kannevaatimuksista oli saavutettu Espanjan siviiliprosessilain (Ley de Enjuiciamiento Civil) 22 §:ssä tarkoitettu sovinto tuomioistuimen ulkopuolella, ja kerrottiin, että vastaaja oli peruuttanut/irtisanonut/kumonnut sopimuksen, ilmoittanut, ettei asiakas voi toteuttaa kortilla mitään oikeustoimia, sekä mitätöinyt velkasaldon korkojen ja komissioiden osalta, minkä lisäksi siinä täsmennettiin, että palautuksen määrä olisi kantajan liikaa maksama 326,04 euron määrä, ja vaadittiin vielä, ettei vastaajaa veloiteta korvaamaan oikeudenkäyntikuluja siviiliprosessilain 22 §:n perusteella.

3. Asian käsittelyn lopettamista koskeva pyyntö, jonka perusteluna oli se, että kantajan tarve saada tehokasta oikeussuojaa tuomioistuimessa oli lakannut, annettiin kantajalle tiedoksi 11.9.2020 annetulla päätöksellä siviiliprosessilain 20 §:n 3 momentin mukaisesti.

Kantaja kiisti tuomioistuimen ulkopuolisen sovinnon saavuttamisen, johon vastaaja oli vedonnut, jättämässään asiakirjassa esitetyillä perusteilla. Tiivistetysti voidaan todeta hänen väittävän ensinnäkin, että vastaajalle oli ennen kanteen nostamista esitetty vaatimuksia, joita tämä ei ollut hyväksynyt, toiseksi, että varsinaiseen tuomioistuimen ulkopuoliseen sovintoon ei ollut päästy, koska vaatimukseen sisältyi kolme kysymystä: sopimuksen toteaminen mitättömäksi kohtuuttomuuden vuoksi, aiheettomasti saatujen määrien palauttaminen ja oikeudenkäyntikulujen korvaaminen.

Kantajan esittämän vastaväitteen vuoksi asianosaiset kutsuttiin 25.9.2020 tehdyllä päätöksellä siviiliprosessilain 22 §:n 2 momentissa tarkoitettuun kuulemiseen, jonka pöytäkirja annettiin 19.11.2020.

4. - Ennen Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 19 artiklan 3 kohdan b alakohdan ja Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 267 artiklan sekä tuomiovallasta annetun lain (Ley Orgánica del Poder Judicial) 4 a §:n mukaisen ennakkoratkaisupyyntöä esittämistä asianosaiset kutsuttiin 24.11.2020 tehdyllä

päätöksellä kuulemiseen ja niitä pyydettiin – kun otetaan huomioon Euroopan unionin oikeuden vaikutus kyseessä olevaan menettelyyn – esittämään näkemyksensä direktiivin 93/13 6 artiklan 1 kohdan ja 7 artiklan 1 kohdan tulkinnasta oikeudenkäyntikulujen maksamisvelvollisuutta niissä tapauksissa, joissa tuomioistuinmenettely päätetään siksi, että sen ulkopuolella on päästy sovintoon tai että oikeudenkäynti on menettänyt kohteensa, koskevan siviiliprosessilain 22 §:n osalta. Kantajan asiamies esitti huomautuksia ja vastusti ennakkoratkaisukysymyksen esittämistä. Vastaajan asiamies ei esittänyt huomautuksia.

OIKEUDELLISET PERUSTELUT

[alkup. s. 3] 1. - Pääasian kohde

- 1 Kanteella vaadittiin toteamaan asianosaisten välillä 21.9.2016 tehty rahoituslimiittisopimus mitättömäksi sen vuoksi, että luotolle sovittu korkokanta oli kohtuuton. Kuluttaja vaatii kanteellaan ensisijaisesti, että Espanjan lainsäädäntöön perustuvan vaatimuksen luottosopimuksen toteamisesta mitättömäksi kohtuuttoman korkokannan vuoksi.
- 2 Samalla esitettiin vaatimus yleisten sopimusehtojen soveltamatta jättämisestä tai niiden pätemättömyyden toteamisesta (varsinaisia korkoja koskevaan ehtoon liittyvät puutteet tietojen antamisessa ja avoimuussa) unionin direktiivien ja niiden täytäntöönpanemiseksi annetun lainsäädännön perusteella.
- 3 [– –]
- 4 Vastaaja toimitti kanteeseen vastaamista varten asetetussa määräajassa kirjelmän, jossa se vetosi tuomioistuinmenettelyn ulkopuolella saavutettuun sovintoon, jonka yhteydessä se oli täyttänyt kantajan vaatimukset siviiliprosessilain 22 §:n mukaisesti. Kantaja kiisti tuomioistuinmenettelyn ulkopuolisen sovinnon saavuttamisen ja pyysi, että asianosaiset kutsutaan siviiliprosessilaissa tällaisten tilanteiden varalta säädettyyn kuulemiseen, jossa asianosaiset sitten esittivät väitteensä.
- 5 Asiakirja-aineistosta ilmenevien väitteiden ja selvitysaineiston perusteella näyttää siltä, että tuomioistuinmenettelyn ulkopuolella todella saavutettiin sovinto, koska vastaaja oli todella suostunut purkamaan sopimuksen ja palauttamaan aiheettomasti saamansa määrät. Asiakirja-aineistosta ilmenee, että vastaajalle oli ennen kanteen nostamista toimitettu kantajan vaatimukset ennakkovaatimukset telefaksilla, jossa vaadittiin tehdyn sopimuksen toteamista mitättömäksi ja aiheettomasti perittyjen määrien palauttamista; vastaaja riitautti vaatimukset kieltäytymällä poikkeamasta varsinaisen koron soveltamisesta ja palauttamasta aiheettomasti perimiään määriä.

2. - Pääasiassa riidanalaiset kysymykset

- 6 Siviiliprosessilain 22 §:ssä säädetään siltä varalta, että tuomioistuinmenettelyn ulkopuolella saavutetaan sovinto, jossa kuluttajan kaikki vaatimukset täytetään, ettei kumpaakaan osapuolta velvoiteta tällöin korvaamaan toisen oikeudenkäyntikuluja.
- 7 Niinpä on esitettävä ennakkoratkaisukysymys siitä, ovatko siviiliprosessilain 22 §:ssä tarkoitetut tuomioistuinmenettelyn ulkopuolella saavutettavan sovinnon tapauksessa sovellettavat kansalliset prosessuaaliset säännökset, joiden mukaan oikeudenkäyntikuluja ei määrätä korvattavaksi, direktiivin 93/13 6 artiklan 1 kohdan, luettuna yhdessä sen 7 artiklan 1 kohdan kanssa, vastaisia, kun kyse on oikeudenkäynnistä, jossa kuluttaja esittää kohtuuttomien ehtojen mitättömäksi toteamista koskevan vaatimuksen (konkreettisesti varsinaisen koron mitättömyys avoimuuden puuttumisen vuoksi), vai onko tuomioistuinmenettelyn ulkopuolella saavutettu sovinto kytkettävä sopimuksen sitomattomuuden periaatteeseen ja elinkeinonharjoittajaan kohdistuvan ehkäisevän vaikutuksen periaatteeseen, mistä seuraa elinkeinonharjoittajan velvoittaminen korvaamaan oikeudenkäyntikulut.
- 8 On myös otettava huomioon se, että siviiliprosessilaissa säädettyssä järjestelmässä ei säädetä tuomioistuimen mahdollisuudesta ottaa huomioon sitä, onko ennen kanteen nostamista esitetty vaatimuksia tai [alkup. s. 4] onko vastaajana oleva elinkeinonharjoittaja vilpillisessä mielessä, perusteluna elinkeinonharjoittajan velvoittamiselle korvaamaan oikeudenkäyntikulut tuomioistuinmenettelyn ulkopuolella saavutettavan sovinnon tapauksessa.

3. - Unionin oikeus

- 9 **Kuluttajasopimusten kohtuuttomista ehdoista 5.4.1993 annettu neuvoston direktiivi 93/13/ETY**

6 artikla

1. Jäsenvaltioiden on säädettävä, että elinkeinonharjoittajan ja kuluttajan välisen sopimuksen kohtuuttomat ehdot eivät sido kuluttajia niiden kansallisen lainsäädännön mukaisesti ja että sopimus jää muilta osin osapuolia sitovaksi, jos sopimus voi olla olemassa ilman kohtuuttomia ehtoja.

7 artikla

Jäsenvaltioiden on kuluttajien ja kilpailevien elinkeinonharjoittajien edun vuoksi varmistettava, että on olemassa riittäviä ja tehokkaita keinoja kohtuuttomien ehtojen käytön lopettamiseksi elinkeinonharjoittajan ja kuluttajan välisissä sopimuksissa.

- 10 **Direktiivin johdanto-osan 24 perustelukappale:** ”jäsenvaltioiden tuomioistuimilla tai hallintoviranomaisilla on oltava käytettävissään riittävät ja

tehokkaat keinot kuluttajasopimusten kohtuuttomien ehtojen soveltamisen lopettamiseksi”.

11 Unionin tuomioistuimen tuomio 21.12.2016 (asia C-154/15)

”– – 53. Direktiivin 93/13 6 artiklan 1 kohdan mukaan jäsenvaltioiden on säädettävä, että elinkeinonharjoittajan ja kuluttajan välisen sopimuksen kohtuuttomat ehdot eivät sido kuluttajia niiden kansallisen lainsäädännön mukaisesti.

54. Tämän säännöksen on katsottava olevan sellaisia kansallisia sääntöjä vastaava normi, jotka kuuluvat kansallisen oikeusjärjestyksen perusteisiin (ks. vastaavasti tuomio 30.5.2013, Asbeek Brusse ja de Man Garabito, C-488/11, EU:C:2013:341, 44 kohta).”

”56. Kun otetaan huomioon elinkeinonharjoittajiin nähden heikommassa asemassa olevien kuluttajien suojelun muodostaman yleisen edun luonne ja merkityksellisyys, direktiivissä 93/13 veloitetaan, kuten sen 7 artiklan 1 kohdasta ilmenee, luettuna yhdessä direktiivin johdanto-osan 24. perustelukappaleen kanssa, jäsenvaltiot säätämään riittävästä ja tehokkaista keinoista ’kohtuuttomien ehtojen käytön lopettamiseksi elinkeinonharjoittajan ja kuluttajan välisissä sopimuksissa’ (tuomio 30.4.2014, Kásler ja Káslerné Rábai, C-26/13, EU:C:2014:282, 78 kohta).”

12 Unionin tuomioistuimen tuomio (kolmas jaosto) 5.12.2013 (asia C-413/12)

”– – 30. Kun kuluttajansuojayhdistysten käytössä olevia oikeussuojakeinoja koskevia menettelysääntöjä kohtuuttomien ehtojen käytön lopettamiseksi niin kuluttajien kuin kilpailevien elinkeinonharjoittajien edun vuoksi ei ole yhdenmukaistettu, kunkin jäsenvaltion asiana on sisäisessä oikeusjärjestyksessään antaa tällaiset säännöt menettelyllistä itsemääräämisoikeutta koskevan periaatteen nojalla, kunhan ne eivät ole epäedullisempia kuin samankaltaisia kansallisen oikeuden piiriin kuuluvia tilanteita koskevat säännöt (vastaavuusperiaate) eikä niillä tehdä unionin oikeudessa kuluttajansuojayhdistyksille annettujen oikeuksien käyttämistä käytännössä mahdottomaksi tai suhteettoman vaikeaksi (tehokkuusperiaate) (ks. analogisesti asia C-415/11, Aziz, tuomio 14.3.2013, 50 kohta ja asia C-565/11, Irimie, tuomio 18.4.2013, 23 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).”

13 Unionin tuomioistuimen tuomio (neljäs jaosto) 16.7.2020 (yhdistetyt asiat C-224/19 ja C-259/19)

”96. On kuitenkin tarpeen lausua siitä, onko tehokkuusperiaatteen mukaista velvoittaa kuluttaja vastaamaan oikeudenkäyntikuluista hänelle palautettujen määrien mukaan, vaikka hän on voittanut asian riidanalaisen ehdon kohtuuttomuuden osalta.”

”98. Nyt käsiteltävässä asiassa direktiivissä 93/13 annetaan kuluttajalle oikeus saattaa asia tuomioistuimen käsiteltäväksi sopimusehdon kohtuuttomuuden toteamiseksi ja sen soveltamatta jättämiseksi. Se, että tällaisesta oikeudenkäynnistä aiheutuvien kulujen jakaminen saatetaan riippuvaiseksi ainoastaan aiheuttomasti maksetuista määristä, jotka on määrätty palautettaviksi, saattaa johtaa siihen, että kuluttaja ei käytä mainittua oikeutta niiden kulujen vuoksi, jotka tuomioistuinkanne aiheuttaisi (ks. vastaavasti tuomio 13.9.2018, Profi Credit Polska, C-176/17, EU:C:2018:711, 69 kohta).

99. Direktiivin 93/13 6 artiklan 1 kohtaa ja 7 artiklan 1 kohtaa sekä tehokkuusperiaatetta on tulkittava siten, että ne ovat esteenä järjestelmälle, jossa sallitaan se, että osa oikeudenkäyntikuluista voidaan määrätä kuluttajan maksettavaksi niiden aiheuttomasti maksettujen määrien mukaan, jotka hänelle palautetaan sen jälkeen, kun sopimusehto on todettu pätemättömäksi ehdon kohtuuttomuuden vuoksi, koska tällaisella järjestelmällä luodaan olennainen este, joka on omiaan johtamaan siihen, että kuluttaja ei käytä direktiivissä 93/13 vahvistettua oikeutta sopimusehtojen mahdollisen kohtuuttomuuden tehokkaaseen tuomioistuinvalvontaan.”

4. - Kansallinen lainsäädäntö, johon pääasia liittyy

14 Siviliprosessilain 22 §:ssä säädetään seuraavaa:

”[– –] 22 §. Oikeudenkäynnin päättäminen tuomioistuinmenettelyn ulkopuolella saavutetun sovinnon tai sen, että oikeudenkäynti menettää kohteensa, seurauksena.

1. Jos kanteen tai vastakanteen esittämisen jälkeen ilmenneiden seikkojen vuoksi ei enää ole oikeutettua intressiä vaadittuun oikeussuojaan siksi, että kantajan tai vastakanteen nostaneen vastaajan vaatimukset on täytetty tuomioistuinmenettelyn ulkopuolella, tai muusta syystä, tällaisesta seikasta on ilmoitettava, ja tuomioistuimen kirjaaja voi asianosaisten suostumuksella todeta menettelyn päättyneeksi lausumatta oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta.

2. Jos yksi asianosaisista vetoaa edelleen oikeutettuun intressiin kiistämällä perustellusti vaatimustensa tulleen täytetyksi menettelyn ulkopuolella tai muihin perusteluihin vetoamalla, tuomioistuimen kirjaaja kutsuu asianosaiset kymmenen päivän määräajassa tuomioistuimessa pidettävään kuulemiseen, joka koskee ainoastaan tätä seikkaa.

[alkup. s. 6] Kuulemisen jälkeen tuomioistuin ratkaisee seuraavien kymmenen päivän kuluessa tekemällään päätöksellä, onko oikeudenkäyntiä syytä jatkaa, ja määrää, että tähän liittyvistä oikeudenkäyntikuluista vastaa se asianosainen, jonka vaatimus on hylätty.

3. Päätökseen oikeudenkäynnin jatkamisesta ei voida hakea muutosta. Päätökseen oikeudenkäynnin lopettamisesta voidaan hakea muutosta.”

15 Siviiliprosessilain 394 §

”1. Ensimmäisessä oikeusasteessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut maksaa se asianosainen, jonka kaikki vaatimukset on hylätty, paitsi jos tuomioistuin asianmukaisesti perustellen katsoo, että asiaan liittyi vakavia tosiseikkoja tai oikeudellisia seikkoja koskevia epäilyjä.”

5. - Kansallisen oikeuden tulkintaa ja yhdenmukaisuutta Euroopan unionin oikeuden kanssa koskevat ongelmat, joilla on merkitystä pääasiassa annettavan ratkaisun kannalta. Ennakkoratkaisupyynnön tarkastelu

- 16 On ratkaistava, onko kansallisessa prosessioikeudessa sallittu rajoitus, joka koskee oikeudenkäyntikuluista määräämättä jättämistä tuomioistuinmenettelyn ulkopuolella saavutetun sovinnon tapauksessa, tehokkuusperiaatteen mukainen. Toisin sanoen on ratkaistava, tekeekö kyseinen säännös itsessään oikeuksien, jotka kuluttajilla on unionin oikeuden perusteella, käyttämisen mahdolliseksi tai kohtuuttoman vaikeaksi asettamalla kuluttajalle, jonka oikeus on tunnustettu, rajoituksen saattamalla tämän vastuuseen elinkeinonharjoittajan lainvastaisesta menettelystä aiheutuneen oikeusriidan taloudellisista kustannuksista varsinkin nyt käsiteltävän asian kaltaisissa tapauksissa, joissa kuluttaja on ennen kanteen nostamista esittänyt elinkeinonharjoittajalle vaatimukset, joita ei siinä vaiheessa hyväksytty, ja joutuu itse vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan, mikä ei vaikuta kohtuulliselta.
- 17 Direktiivissä 93/13 annetaan kuluttajalle oikeus saattaa asia tuomioistuimen käsiteltäväksi sopimusehdon kohtuuttomuuden toteamiseksi ja sen soveltamatta jättämiseksi. Se, että tällaisesta oikeudenkäynnistä aiheutuvien kulujen jakaminen saatetaan riippuvaiseksi vastaajan konkreettisesta toiminnasta menettelyssä riippumatta siitä, että kuluttaja oli ennen kanteen nostamista esittänyt vaatimukset, jota ei ollut hyväksytty, saattaa johtaa siihen, että kuluttaja ei käytä mainittua oikeutta niiden kulujen vuoksi, jotka tuomioistuinkanne aiheuttaisi (ks. vastaavasti tuomio 13.9.2018, Profi Credit Polska, C-176/17, EU:C:2018:711, 69 kohta).
- 18 Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee, että kansallisissa tuomioistuimissa käytäviin oikeudenkäynteihin liittyvien oikeudenkäyntikulujen jakaminen kuuluu jäsenvaltioiden menettelyllisen autonomian piiriin edellyttäen, että vastaavuus- ja tehokkuusperiaatteita noudatetaan.

Niinpä on tarpeen lausua siitä, onko tehokkuusperiaatteen kanssa sopusoinnussa se, siviiliprosessilain 22 §:ssä säädetään oikeudenkäyntikulujen jäämisestä kuluttajan maksettavaksi tuomioistuinmenettelyn ulkopuolella saavutetun sovinnon tapauksessa erityisesti silloin, kun elinkeinonharjoittajalle on ennen kanteen nostamista esitetty vaatimukset, joita tämä ei ole hyväksynyt, mikä aiheuttaa tarpeen saattaa asia tuomioistuimeen, mistä aiheutuu kuluja kuluttajalle; tältä osin on otettava huomioon, että tuomioistuinmenettelyn ulkopuolella saavutetun sovinnon arvioimisessa kyse on olennaisilta osin elinkeinonharjoittajan

käyttöön ottaman ehdon kohtuuttomuuteen perustuvien kuluttajien vaatimusten arvioimisesta. [alkup. s.7]

- 19 Tämä merkitsee sitä, että jos asiassa on kyseessä siviiliprosessilain 22 §:ssä tarkoitettu tuomioistuinmenettelyn ulkopuolella saavutettu sovinto tai se, että oikeudenkäynti on menettänyt kohteensa, ja siinä todetaan mainitussa pykälässä tarkoitettuna kuulemisen jälkeen, että kuluttajan vaatimukset on todella toteutettu elinkeinonharjoittajan hyväksytyä riidanalaisen ehdon pätemättömyyden, menettelysäännöksissä säädetään, ettei oikeudenkäyntikuluista määrätä, mikä merkitsee sitä, että kuluttaja joutuu vastaamaan menettelyyn liittyvistä oikeudenkäyntikuluistaan; onko tällaisessa tilanteessa sen välttämiseksi, että kuluttaja luopuisi kanteen nostamisesta, turvattava hänen kulujensa korvaaminen ja jätettävä soveltamatta siviiliprosessilain 22 §:ää siltä osin kuin siinä säädetään, asianosaiset vastaavat tuomioistuinmenettelyn ulkopuolella saavutetun sovinnon tapauksessa omista oikeudenkäyntikuluistaan siinäkin tapauksessa, että elinkeinonharjoittaja olisi ollut vilpillisessä mielessä kuluttajan sille ennen kanteen nostamista esittämien vaatimusten osalta, ja velvoitettava vastaajana oleva rahoituslaitos korvaamaan oikeudenkäyntikulut?
- 20 Kyse on lähinnä siitä, onko direktiivin 93/13 6 artiklan 1 kohtaa ja 7 artiklan 1 kohtaa tulkittava – kun otetaan huomioon samaan direktiiviin perustuvat sopimukseen sitomattomuuden periaate ja ehkäisevää vaikutusta koskeva periaate – siten, että ne ovat esteenä järjestelmälle, jonka mukaan kuluttaja vastaa oikeudenkäyntikuluista, kun tuomioistuinmenettelyn ulkopuolella saavutetaan sovinto elinkeinonharjoittajan tunnustettua sopimusehdon pätemättömäksi kohtuuttomuuden perusteella. Asiakirja-aineistosta nimittäin ilmenee, että siviiliprosessilain 22 §:n soveltaminen voisi johtaa siihen, että elinkeinonharjoittajaa ei velvoiteta korvaamaan kaikkia oikeudenkäyntikuluja, vaikka kuluttajan esittämä vaatimus kohtuuttoman sopimusehdon pätemättömäksi toteamisesta hyväksytään kokonaisuudessaan elinkeinonharjoittajan myönnettyä sen täysimääräisesti ja vaikka kuluttaja on esittänyt ennen kanteen nostamista tätä koskevat vaatimukset, jota elinkeinonharjoittaja ei ole hyväksynyt; kuluttaja joutuu tällöin saattamaan asian tuomioistuimeen mutta hänen oikeuttaan oikeudenkäyntikulujen korvaamiseen ei tunnusteta, jos asiassa saavutetaan sovinto tuomioistuinmenettelyn ulkopuolella.
- 21 Lopuksi on mainittava, että siviiliprosessilain 22 §:ssä säädetty oikeudenkäyntikuluja koskeva sääntely näyttää kansallisessa oikeuskäytännössä omaksutun tulkinnan ja sen, ettei mahdollisia erityisiä olosuhteita, jotka puoltavat vastaajan määräämistä korvaamaan oikeudenkäyntikulut, voida ottaa huomioon, mikä saattaa saada kuluttajan luopumaan mitättömäksi toteamista koskevan kanteen nostamisesta, jos hän joutuu vastaamaan oikeudenkäyntikuluista, jotka aiheutuvat elinkeinonharjoittajan menettelyn seurauksena tämän päättäessä hyväksyä kuluttajan vaatimukset tuomioistuinmenettelyn ulkopuolella.

Edellä esitetyistä syistä

[--]

MÄÄRÄTÄÄN,

että asian käsittely keskeytetään tässä menettelyvaiheessa, joka on ratkaiseva oikeusriidan lopputuloksen kannalta, ja unionin tuomioistuimelle esitetään seuraava

ENNAKKORATKAISUKYSYMYS:

Siviiliprosessilain 22 §:ssä säädetään sen tilanteen varalta, että kuluttajan direktiivin 93/13/EY nojalla esittämät kohtuuttomia ehtoja koskevat vaatimukset hyväksytään tuomioistuinmenettelyn ulkopuolella, että kuluttajien on vastattava oikeudenkäyntikuluistaan, eikä elinkeinonharjoittajan, joka ei ollut hyväksynyt ennen kanteen nostamista esitettyjä vaatimuksia, menettelyä oteta huomioon. Onko kyseistä Espanjan prosessioikeudellista säännöstä pidettävä tehokkuusperiaatteen sekä direktiivin 93/13 6 artiklan 1 kohdan ja 7 artiklan 1 kohdan vastaisena olennaisena esteenä, joka on omiaan johtamaan siihen, että kuluttaja ei käytä oikeuttaan sopimusehtojen mahdollisen kohtuuttomuuden tehokkaaseen tuomioistuinvalvontaan? **[alkup. s. 8]**

[--]

TYÖASIA